

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΧΡΥΣΗ ΖΩΝΗ

TOY VICTOR MARGUERITE

Μέσα στη στενή κοκκίτη της καμπίνας κοιμόταν ο Ίβ Λεμονιάλ. Το διπλό κούνιμα της θάλασσας και της μηχανής τον γαλούριζε. Αξάρνα πετάχθηκε αβάνο κίτρινος απ' τον φόβο του. Ένας τρομαχτός ζώτος διεξοργή τονε. Το μεγάλο βατόρι κουνήθηκε, τραντάχθηκε ολοκληρω. Βήματα άζουστήριζαν άμεσως, φωνές και χλαφίματα σπαραχτικά.

Είχε γίνει σύγχυσις. Η «Κολομβία» ξεκοιλιασμένη, έβούλιαζε αγά-αγά ενθ' η θάλασσα άρχισε να κατακλύζει το κατάστρωμα. Ο Ίβ με τ' άνοϊχτά του άρχισε να σπρωχνει τους άλλους επιβάτες της καμπίνας για ν' άνοιξη τόπο και να βγή έξω.

Έβγασε τέλος στη σάβλα τσαλαπατώντας αδιάκοπα τους επιβάτες και ώριμους με μι' άδύναμη άκαταμάχητη προς τ' αβάνο.

Κάθε τόσο έβγαζε μηχανικά το ζωνάρι του, ένα χονδρό πέτσινο ζωνάρι που ήταν γεμάτο δολλιάρια. Εκεί μέσα είχε όλη την περιουσία του. Βγαίνανε για τον πληρώνανε αυτές οι οχτώ χιλιάδες δολλιάρια χωμασμένες αβάνο του, μι' το φαινότανε έλαφρές γιατί ήταν χρυσάφι!

Αυτά τ' άλεφτά αντιπροσέδευαν όλη την περιουσιμένη ζωή του καθός και την μέλλουσα, μι' ζωή γεμάτη από περιουσιμένες φτωχειές και τσακισμένη απ' τη σκληρή δουλειά, έως ότου η τύχη του τον έφοριζε στο Κλόντον και σε λίγους μήνες! ζέφουσε, ογδόντα χιλιάδες φράγκα.

Γράψε τώρα στην πατρίδα του στην ομοίρη Ήλ-ντε Φράνς για να ζήσει εκεί ήσυχα και εύτυχησμένα, ύστερα από τόσα χρόνια σκληρής δουλειάς, πόνο και χωραφισής. Υστερα από σαράντε χρόνια μαρτυρικά, θά ζούσε κι' αυτός λίγο καιρό χωρίς σνοτοφές και βάσανα!...

Ο Ίβ βατίζοντας με τ' ένα χέρι το ζωνάρι του και με τ' άλλο δίνοντας χροφίες τρομαχτές, ανέβηκε στο κατάστρωμα του βατοριού, πατώντας πάνω σε κομμάτια ζωνανών, παιδιών ή ζανενός γέροντ!...

Αζουσε από πίσω του μι' τρομαχτή στανάκια από θήφους, και σφουές φωνές, μι' βεβίους συλλαγοζήταν πως να μη χάση το ζωνάρι του, με το χρυσάφι!...

Μέσα από σνοτάδι δεν ξεφορτίσε τίποτε, ούτε κατάρια, ούτε πλεονός του βατοριού. Ο Ίβ κατάλαβε απ' τη γλίσση της γέφυρας πως η «Κολομβία» βούλιαζε πολυ χωρησά! Μόλις φαινότανε μακριά το άλλο βατόρι που την είχε χτυπήσει. Τι να κάνει!

Μι' μισή λεπτολογία ήρθε στον Ίβ, μι' χωρησά συνήλιε. Είδε κοντά του μερικούς ναύτες μισογυμνούς που παλαβιανε γρήγο από μι' βάρια, ποιος να μη πρώτος μέσα. Ένας τρύπησε με το μαζάρι του το στήθος του γείτονά του. Τέλος η βάρια άγγιξε στη θάλασσα και άρχισε να πηδά σαν καρυδάφλουδο.

Άγρια πάλη γινότανε και οι δυνατώτεροι οίχανε τους αδύνατους από νερό.

Ο Ίβ Λεμονιάλ παρακολούθησε την πάλη έτοιμος να πηδήξει μέσα στη βάρια και στην κατάρια στιγμή ώριμους και με την βοήθεια ενός σκούνη, μπόρεσε και κατέβηκε από τους πρώτους στη βάρια. Άρχισε το κουνί και κάρησε... Η βάρια γέμισε άμεσως από επιβάτες. Ο Ίβ ένοιωσε τώρα μι' τρολλή χωρά και δυνάτανε το ζωνάρι του. Γι' αυτόν ο κόσμος όλος ήταν το ζωνάρι του!...

Χωρά; Τι ζήτην αυτά τ' ατήρη!... Χέρι με ρούζους και άσπρα χερσάια βαστούν τα πλάγια της βάριας, και κεφάλια σηκωνόντανε με μι'τα γουλομένα απ' την τρομάρα και παραζαλούν γά τους παρόν μέσα!... Δεν θά τους άφισουν λοιπόν να τραβήξουν κουνί! Ο καθένος θά σώση το κουνί του!... και ο Ίβ με άνακοφισί σχεδόν βλέπει τους ναύτες γά χτυπούν με τοξοούρια τους ναυαγούς που θέλουν ν' άρπαχτούν από την βάρια και να τους τσακίζουν τα χέρια.

Μέσα στη κατάρια φαινότανε τα φώτα ενός βατοριού που τους έβανε σινιάλα. Ο Ίβ τρομαφίσε πάντοτε κουνί. Έλλιξε πάντοτε πάνω τα σινιάλα και τ' όφως που άλλότε φαινότανε και άλλότε χανόντουσαν, θ' άρχόντουσαν να τον σώσουν αυτόν και το χρυσάφι του.

Άξάρνα ένοιωσε πως έφυγε απ' τη θέσι του, και πετάχθηκε μακριά σαν φερόδο... Ένα φοβερό κματό τον χτύπησε στο πρόσωπο, έβασε το κουνί, κι' έμεινε μονοχός, χιμένος, πάνω στα κματά!... Άμέσως ένοιωσε την τραγική θέση που βρισκότανε. Η βάρια παρασύρθηκε απ' τα κματά και έφυγε μακριά. Άχ! έζέτεινο το ση-

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

Τι ήταν τα Μαμμουθ :

Τα Μαμμουθ ήταν μεγαθήρια που ζήσανε κατά τους προϊστορικούς χρόνους. Ως σήμερα άζουσι στις Άρκτικές έρημους της Βορειοανατολικής Σιβηρίας και 2.000 χιλιόμετρα μακριά απ' τη σιδηροδρομική γραμμή, οι άνθρωποι τών μερών αυτών και τ' άζω, τρέφονται απ' το κρέας των Μαμμουθ το όποιον βρισεται διατηρημένο σε καλή κατάσταση απ' την έπίδραση των πάγων.

Η έπιστημονική έρευνα ποιγινε επί των πνευμάτων αυτών απέδειξε ότι τα Μαμμουθ ούτε έτρωγαν, ούτε κατεδίωξαν τους προγόνους μας. Ο Μπασέττ Ντιγκμπάι, στο βιβλίον του «Τα Μαμμουθ» μι' λέγει, ότι τα μεγαθήρια αυτά της προϊστορίας έτρεφοντο με κλάδους πεύκων, έλάτης και ίτέας. Για ποιζιλία δε είχαν από μινού τους... άγριοιούλουδα και... βατρίζια... Παρόμοια ύπολειμματε τροφής βρεθίζανε στα δόντια τους και στον στόμαχόν τους.

Οι ύθανενείς νομίζουν, ότι τα Μαμμουθ είνε άζομη ζωντανά, και η θεία μόνον του πτοιατος ενός Μαμμουθ είνε ίζανη να τους τρομοζωρήση και να τους ξέφυγί το πνεύμα. Πιστεύουν, ότι τα Μαμμουθ είνε γιγαντιαίοι τοντιζοί που ζύνε κάτω απ' τους πάγους. Πειθαίνου δε όταν βγαίνου στην επιφάνεια κι' αντίζήσουν το φως του ήλιου.

Τα Μαμμουθ είνε πολύτιμα για τους χανλιόδοντας που έχουν, κι' οι όδοι είνε το μόνον έμποριόν των ύθανενών.

Ποιος άνθρωπος ξώδεσε δόσκληρη περιουσία για το σκύλο του :

Η δεσποινίς Γαίλαγγ, κόρη ενός πλουσιού μετόχου των Άγγλικών σιδηροδρομικών ζώδεσε δόσκληρη περιουσία για την περιποίηση και την συντήρηση των τριών μικρών σκυλιών της. Τα τυχερά αυτά ζώα είναν ιδιαίτερη ποιμαίνα κι' έναν ιδιαίτερο γυναστή. Η ιδιότησι αυτή δεσποινίς άγροφές τέσσαρις φορεσιές το χρόνο, χωριστά για το καθένα σκυλάκι, οι όποιες στοιζίζαν 100 λίρες. Το κάθε τους γεύμα στοιζίζε 20 σελίνια. Ο γυναστής τους έπαινε 100 λίρες το χρόνο και τη στολή του. Η δε... σκυλαγωγός είχε ένα μισθόν 75 λιρών. Η Μις αυτή είχε μι' μινιατούρα με τα κεράφιλια των τριών άγαπημένων της σκυλιών, την όποιαν φορούσε ως μενταγιόν.

Ένας Άγγλος εύγενής πλήρωσε 500 λίρες για να περιβάλλη το λαμό του σκύλου του μ' ένα χρυσό κολλάρο που άγροφσε. Για το ζώο αυτό είχε ζοδέφει εν όλω 4 χιλιάδες λίρες. Ένα άσημενιο κολλάρο με τέσσαρα μικρά διαμάντια πουλήθηκε στο Λονδίνο το 1832 στη Λαίδυ Μάκον, αντί 210 λιρών, για να στολισή το λαμό του μικρού της σκύλου.

Ποιος άνθρωπος κοιμήθηκε 57 χρόνια κατά σειράν :

Ο Κομητικός φιλόσοφος και ποιητής Έπιμενίδης. Όταν ήτανε παιδί τον είχε στείλει ο πατέρας του για να βρη ένα χαμένο πρόβατο. Κατά λάθος μπήκε σ' ένα ύπόγειο μέρος κι' εκεί κοιμήθηκε 57 χρόνια. Όταν ξύπνησε ήταν γέροντ, κι' όλα τ' πράγματα κι' οι άνθρωποι του φαινότανε παρζέροι. Οι Έλληνες θεωρούσαν τον Έπιμενίδη ως εννοούμενον των Θεών κι' οι Άθηναίοι τον τιμούσαν. Πέθανε στην Κρήτη σέ ηλικία 157 έτων κατά τον Λαέρτιον. Έγραφε 6.500 στιχούς για τη γενεαλογία των θεών, και 4000 στιχούς για τον Μίνωα. Έγραφε πραγματίαν περί της Ύγιενής της Κρήτης και μερικά άλλα έργα θερησεντιζής φύσεως.

~~~~~ μάδι, το μικρό φως!... Άν κολιμπόσε έως εκεί! Έζατόν και διαζώσια μέτρα δεν είνε σπουδαία πράγμα; Μά την ίδια εκείνη στιγμή έννοιωσε κάτι να τον βαραινει και να τον τραβάει προς τον βυθό... Τι εΐταν αυτό; Εΐταν το ζωνάρι του!...

Έβαλε τα δυνατά του, ανατίδηξε, προπαθόντας να κρατηθί πάνω στα κματά, μι' το βάρος του κουνού του παράλνε, και άγρά μι' βέρια τον τραβούσε μέσα στην άβυσσο. Ο Ίβ σκέφτινε τότε να λύση το ζωνάρι του, να ξεκαρφοθί, έτσι να γλυτώση!... Μά το άλλορω νερό άρχισε να γεμίζει το στόμα του, τα μάτια, τ' αυτιά του. Χτυπούσε τους άφρους με τα τενομένα χέρια του μι' τίποτα, τίποτε δε μπορεί κι' να κάνει... Το χρυσάφι τον τραβίει διαρκώς προς τα βάθη!... Χάνει τις αισθήσεις του, ξεψυχάει... Η καταραμένη χρυσή ζώνη τον είχε πνίξει!...

Victor Marguerite

Χτυπούν με τοξοούρια τους ναυαγούς.